

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Ovo je delo fikcije. Svi likovi, organizacije i događaji u ovom romanu predstavljaju proizvod autorove mašte ili se upotrebljavaju fiktivno.

Naziv originala:
Chandler Baker
WHISPER NETWORK

Copyright © 2019 by Chandler Baker. All rights reserved.

First published by Flatiron Books in 2019

Translation rights arranged by Writer's House LLC., New York

All rights reserved.

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03593-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ČANDLER BEJKER
MREŽA
ŠAPUTANJA

Prevela Tatjana Bogunović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

Za svaku ženu koja je podělila svoju priču sa mnom ili sa svetom, i za svaku ženu koja je podsticala kolektivni glas unutar ovih stranica i pokret koji mora da se ozvaniči: čujemo vas.

PROLOG

Da ste nas samo poslušali, ništa od ovoga ne bi se dogodilo.

Izjave svedoka

12. april

- Svedok 1: Samo što sam izašao napolje kada sam video nešto – ne znam – neko kretanje, pretpostavljam, sa druge strane parkirališta, i isprva sam pomislio da je ogromna ptica, a onda da je teroristička bomba. U sledećem trenutku sam shvatio da je to osoba. Nisam video da li je muškarac ili žena. Ljudi u ovoj četvrti prilično su konzervativni. I dalje nose odela. Tradicionalna. Crne pantalone i sakoe. U svakom slučaju, gđan pad odozgo.
- Svedok 2: To je bilo oko pola dva po podne. Upravo sam se vraćao sa ručka sa klijentom. Bili smo kod *Dakote*. Skoro sam povratio goveđu salatu.
- Svedok 3: Ne kažem da mi nije žao. To je strašno. Ali treba biti prilično sebičan pa da uradiš tako nešto, znate. Bilo je ljudi na ulici. Baš u vreme posle ručka. Ako stvarno moraš, onda to uradi u vreme kada nema toliko ljudi oko. Samo to hoću da kažem.

POGLAVLJE 1

Tri nedelje ranije:
dan kada je sve počelo

20. MART

Pre tog dana život nam se kretao duž nevidljivih šina tobogana. Kao u vozilu pričvršćenom za prugu jurili smo usponima i padovima koje smo stvorili i mi i razne sile koje ne možemo u potpunosti ni da shvatimo, uprkos svim našim mnogobrojnim akademskim diplomama. Kretali smo se u smeru kontrolisanog haosa.

Poznavale smo sve brendove šampona za suvo pranje kose. Bilo nam je potrebno svega četiri dana da odgledamo sve snimljene epizode *Neženje*. Zaspale bismo sa usijanim laptopovima koji bi nam pekli butine. Pravile bismo dvosatne pauze da deci pročitamo priče za laku noć i pokušavale da ne računamo sate provedene radeći i kao majke i kao zaposlene žene, zbunjene time šta da uradimo prvo. Bile smo prekvalifikovane i nedovoljno iskorišćene, šefovale smo i bile uvek u pravu. Imale smo čvrst stisak ruke i ogroman saldo na kreditnim karticama. Zaboravljale smo ručkove na kuhinjskom pultu.

I tako svaki dan. Do trenutka kada više nije bilo tako. Onog jutra kada je umro naš generalni direktor, odjednom smo shvatile da je jedan točak na našem vagonu neispravan i da ćemo uskoro iskočiti iz šina.

Ardi Valdez – strpljiva, smirena osoba koja sve podnosi stoički i nosi praktične, kvalitetne italijanske cipele – prva je osoba koja je nagovestila

budući krah. Čula je vesti i odlučila da napravi odstupnicu i da se zaštiti. „Grejs?“ Stajala je u hodniku – sterilnom, ali ukrašenom skupim umetninama – i kucala na vrata ostave sa magnetom kravice zalepljenim za njihovu prednju stranu. „Ja sam, Ardi. Mogu li da uđem?“

Čekala je i osluškivala dok nije čula neko šuškanje sa druge strane vrata. Brava koju je zakon zaključao odjednom se otvorila.

Ardi se sagnula, ušla u malu prostoriju i zatvorila vrata za sobom. Grejs je već bila izvaljena na kožnom kauču, a svilena bluza bila joj je krivo zakopčana preko dve plastične kupice pričvršćene za njene grudi.

Ardi je pogledom prešla po prostoriji. Mini-frižider. Pohaban kauč na kome je sedela Grejs. Mali televizor koji je prikazivao TV emisiju *Elen*. Sa druge strane vrata, mogla je da čuje glasove, ubrzane korake, telefoniranja i fotokopiranja. Namrštila se, odobravajući: „Ovde ti je kao neko privatno malo sklonište.“

Grejs je posegnula za prekidačem pumpice za izmlazanje grudi i ona je počela da radi i proizvodi zvuk mehaničkog zujanja. „Ili kao privatna mala grobnica“, mirno je odgovorila.

Grejsin smisao za crni humor uvek je uspevao da razoruža Ardi. Spolja, Grejs je delovala tako *nekomplikivano*. Imala je urednu izblajhanu kosu, bila je aktivni član *Tri delta alumni* kluba, i odlazila je u Preston Holou prezbiterijansku crkvu sa svojim visokim, tamnokosim mužem Lijamom, koji je nosio karirane košulje. Nalazili su se na privatnom spisku zvanica na otvaranju predsedničke biblioteke Džordža V. Buša i deklarirali su se kao „saosećajni konzervativci“, što je za Ardi značilo da podržavaju gej brakove, ali žele da plaćaju što je moguće manji porez. Takođe, posedovali su najmanje jedan pištolj u sefu, koji su držali na polici u Grejsinom garderoberu, i činjenica da je Ardi volela Grejs uprkos svemu govorila je nešto o tome.

„Koliko, uopšte, bebe treba da jedu? *Uvek* se izmlazam. Mislim, jebiga, Ardi, pogledaj me, gledam *Elen* tokom dana.“

Ardi se setila koliko su bili dugi dani kada je njen sin, Majkl, spavao samo nekoliko sati u kontinuitetu. Celo telo joj je bilo teško i osećala se štokavo, kao da joj je prekrivena slojem prljavštine, kao kada ne ope-reš zube.

Preturila je po svojoj ogromnoj torbi i izvukla dve konzerve *la kroa*. Jednu je pružila Grejs i sela na pod ispred kauča. Ardi je mogla da radi stvari poput sedenja na podu na poslu jer – a bila je prva koja je to

priznala – odlučila je da ne učestvuje. Zapravo, to je bilo pre mnogo godina. Radije bi spavala nego provodila sat vremena ujutro frizirajući se i šminkajući. Skoro nikada nije išla u kupovinu. Nije provodila ni minut svog dragocenog vremena na pilatesu. To je bila najslobodnija stvar koju je ikada uradila.

Pogledala je u svoj telefon. *Još ništa.*

„Dakle, izgleda da je Benkol umro“, rekla je Ardi. „Jutros, kod kuće, dok se spremao za posao.“

Ovu vest saopštila je hladno i realno, bez emocija. Ardi nije ni umela da prenese vest na bilo koji drugi način. Uvek je bilo: *Moja majka ima rak ili Toni i ja se razvodimo.*

„Šta? *Kako?*“ Grejs je spustila cevčice koje je pokušavala ponovo da priključi u napravnice koje su virile iz njenog brusthaltera.

„Imao je srčani udar. Supruga ga je pronašla u kupatilu.“ Ardi se naslonila laktovima na kolena i zurila u Grejs. „Upravo sam saznala.“

Ardi je upoznala generalnog direktora kompanije Dezmonda Benkola samo jednom, kada se rukovala sa njim u liftu jer je on želeo da, makar jednom, lično upozna sve zaposlene koji su radili u njegovoj kompaniji, sve do čistačice. Imao je veoma bele zube. Bio je niži nego što ga je zamišljala, sa sitnim zglobovima kao ptičjim krilcima, koji su štrčali ispod njegovog sakoa.

„Uzgred, krijem se“, rekla je Ardi – i pre nego što je Grejs mogla da upita, „od Ejmsa. Uporno me pita gde je Sloun. Rekla sam mu da je verovatno na ručku. A on mi je odgovorio da joj nije danas dozvolio da izlazi na ručak. A onda sam mu ja rekla da je ona stariji potpredsednik Severnoameričkog pravnog odseka i da joj ne treba njegova dozvola da ide na ručak i...“

„To si mu rekla?“ Grejs se uspravila. Sloun je bila njena prijateljica, ali, tehnički, i njen šef, što je značilo da je Ejms bio njihov šef.

„Naravno da mu nisam baš to rekla. Jesi li ti luda!“

„Oh“, uzdahnula je Grejs, trepćući. Prevertala je po rukama dijamantski krstić koji joj je visio o ogrlici oko vrata. Električni brojač njene pumpice odbrojavao je vreme.

„Zato se krijem ovde kao kukavica“, nastavila je Ardi. „Čekam da mi se Sloun javi.“ Po pravilu, muškarci poput Ejmsa nisu marili za Ardi. Mrzeo je da mora slušati nekoga koga nije voleo ni da gleda. Kada ju je

pitao gde je Sloun, šarao je pogledom okolo i sklonio se čim je mogao. Ardi nije ovo pomenula Grejs.

Ardi se sagnula. Nije mogla da ignoriše Grejsine grudi u ovako malo prostoriji. „I to ih usisava dok ne počnu da liče na torpeda? Zar te to ne boli?“ Ardi je usvojila svog sina Majkla skoro pre četiri godine, i tako su se završile godine njene borbe sa neplodnošću. Ona nikada nije došla, ali je uvek zamišljala to blaženstvo, dodir kože o kožu, ručno pravljeni šal lagano prebačen preko ramena da bi prikrrio one stidljivije. Ali ne i ovo nasilno potezanje kojem je sada prisustvovala iz neposredne blizine.

„Ne, koliko i usne Eme Kejt, da budem iskrena.“ (Rekli su nam da bi dojenje trebalo da bude *bezbolno*. Dojenje je *prelepo*, rekli su. Pa, volele bismo da prevučemo njihove bradavice preko asfalta i da onda vidimo da li i dalje misle da je dojenje bezbolno i prelepo.)

„Bože, možemo da izmislimo pametne četkice za zube“, rekla je Ardi. „Moj robot-usisivač može da pronađe put kući i da sam sebe smesti u krevet na kraju večeri, a ne možemo da izmislimo napravicu za izmlazanje mleka koja radi bolje od *toga!*“ Mašina je bila nekako groteskno opčinjavajuća.

„Muškarci imaju zube.“ Grejs je podigla obrve. „I podove.“

Ardi je otpila jedan dugačak gutljaj mineralne vode sa ukusom grejfruta, dok je sa ekrana Elen Dedženeres pozdravljala nekog mladića na sceni. Izgledao je kao tinejdžer i Ardi nije imala pojma ko je on. Ponovo je dodirnula ekran svog telefona: ništa novo.

„Upravo mi je palo na pamet nešto strašno“, rekla je u sledećem trenutku. „Ejms bi mogao da bude sledeći generalni direktor.“

„Ne. Misliš?“

„Izgleda kao generalni direktor. Visok je. Ljudi vole visoke.“ Ardi je stisnula i pustila šaku, protežući karpalni tunel koji je bio večita pretnja njenom zglobu. „Kažem ti“, nastavila je. „Taj kućkin sin mogao bi da vodi ovu kompaniju. I gde bismo mi bile tada!“

To u vezi sa stažistkinjom nisu bile samo glasine. Ili ono što se desilo pre dve godine sa njegovom izvršnom asistentkinjom, na golf turniru Bajrona Nelsona, nakon čega je, pogodite ko, bio otpušten. Važan detalj: nije Ejms. Nije čak ni bila ideja da je korporativna kultura započela na vrhu, a *Truviv* sa Ejmsom na čelu bio bi poput najave otvorene sezone.

Bilo je u pitanju to što je Ejms Gareth mrzeo Ardi.

„Ne znam“, rekla je Grejs. „Uvek je bio fin prema meni.“

Mreža šaputanja

Ardi je pustila da se stvar slegne. Grejs je bila nekoliko godina mlađa od Ardi i Sloun i još se nosila mišlju da neko može biti „dobra osoba“ uprkos svojim postupcima, kao da postupci nisu pravi pokazatelji onoga kakav je neko. A Ardi je videla Ejmsa Gareta na delu.

Ipak, postojale su neke teme o kojima se nije pričalo, čak ni među prijateljima – teme o religiji, novcu i, možda, o Ejmsu.

Grejs je okrenula brojčanik na svojoj pumpici da bi pojačala intenzitet. Jedna od cevčica ispala je iz ležišta i zavijugala po podu. Bele kapi prolile su se po Grejsinoj suknji. Zatvorila je oči i raširenih nozdrva zabacila glavu unazad. Kada ih je ponovo otvorila, oči su joj se caklile. Protrljala je rukom nos i smireno podigla cevčicu sa poda. Dva puta je promašila rupu kada je pokušala ponovo da je spoji. Uspela je iz trećeg puta. Onda se polako zavalila na kauč. „Ipak, to sa Benkolom je stvarno morbidno.“ Usmerila je svoj staklasti pogled prema TV ekranu. „Da li bi trebalo da budemo više tužne?“

Ardi nije odgovorila, jer je Grejs delovala veoma tužno.

Ponovo je pogledala u svoj telefon. Jedna crtica za pokrivenost mreže. Gde je, dođavola, Sloun?

POGLAVLJE 2

20. MART

Sloun je zurila u plafon lifta, želeći da se kreće brže, sve dok se vrata nisu otvorila na petnaestom spratu, kada je istrčala poput trkačkog konja.

„Svi su u konferencijskoj sali...“ Njena sekretarica Beatris izvila se iz svog hodnika, vukući za sobom telefonski kabl od slušalica koje je imala na ušima.

„Znam, Beatris. Znam.“ Sloun je projurila kroz hodnik pored nje. „Već sam vrhunski sjebana.“

Samo da se zna, sve je bilo u redu pre nekoliko sati kada je sedela sa svojim mužem i direktorom škole svoje desetogodišnje ćerke Abigejl. Odgovorno je gurnula svoj telefon među gomilu „đubreta“ u tašni, jer je ona bila dobra majka, a to je sada značilo da je majka koju ništa drugo ne ometa. Ili je makar igrala takvu ulogu pred direktorom Klarkom.

A vidi sada!

Čim je završila telefonski sastanak, pročitala je poruke od Ardi:

Dezmond je umro jutros.

Srčani udar.

Ejms te traži.

Okej, ozbiljno, gde si ti?

Sloun??

Nije čak imala vremena ni da se pozdravi sa mužem.

Napokon je stajala ispred severne konferencijske sale, a srce joj je udaralo tako jako da se zabrinula da će i ona dobiti srčani udar. Ubica broj

jedan žena preko četrdeset godina! To je negde čula. Možda u šou-programu Barbare Volters. Pritisnula je kvaku i otvorila vrata. Sedam advokata, direktorskog i višeg ranga, sedelo je za stolom. Ejms – glavni savetnik. Kunal iz komunikacija, Mark iz kadrovskog, Ardi iz poreza, Filip iz odeljenja za rizike, Džoi iz parnica i Grejs, direktor sektora za usklađivanje sa zakonima. Tu je bila i još jedna mlađa žena sa kratkom piksi-frizuricom boje lešnika i rumenim obrazima poput Snežane, koju Sloun ranije nije videla. Svi u prostoriji su se okrenuli i gledali u Sloun.

„Izvinite što kasnim.“ Spustila se u praznu stolicu pored Ejmsa. Žena sa piksi-frizuricom ljubazno joj se nasmešila.

Ejms je na trenutak podigao pogled sa gomile papira koju je imao ispred sebe. Jedna bela pruga vijugala je kroz njegovu gustu kosu, inače boje crne kafe, izuzev srebrnih vlasi koje su počele da mu izbijaju iznad ušiju. „Gde si bila?“

„Bila sam...“ Sloun je zastala, vagajući kako da završi ovu rečenicu. (Sve smo ovo radile. Bilo da smo na sudaru ili u kancelariji, shvatile smo snagu pretvaranja da naša deca ne postoje. Muškarac je mogao da kaže da uzima slobodan dan da ide na pecanje sa svojim sinom, dok je za majku obično bolje da sakrije činjenicu da je uzela dužu pauzu za ručak kako bi odvela dete kod lekara. Deca su pretvarala očeve u heroje a majke u neradnice, ako ne bismo odigrale kako treba.) „Izašla sam nakratko.“ Nakašljala se da pročisti grlo.

„Bez mobilnog telefona?“ Ejms je olizao vrh prsta da bi lakše okrenuo stranu. Nekoliko njih promeškolo se u svojim stolicama.

„Na trenutak sam bila van dometa, da“, odgovorila je. „Slab prijem.“ Ovo nije baš bio dobar izgovor u njenom svetu.

Ejms je ispustio nedefinisan zvuk i promuljao bombonu po ustima.

Zurila je u njega, odupirući se nagonu da pogleda u oči njih sedam koji su pomno pratili svaki njen potez.

Onda je Ejms namignuo. Uvek je namigivao levim okom. Pored slepoočnica mu se pojavila delikatna, trokraka bora. Bio je jedini muškarac koga poznaje koji je još mogao da govori namigivanjem. Stvarno je to umeo. Jednim migom je rekao: *OK smo*, ali i: *Ja sam ovde glavni*.

Ispužio je otvorene dlanove ostatku prostorije. „Gospodo, Sloun Glover.“ Kao da je najavljuvao komičara koji treba da izađe na scenu. Sloun se nakostrešila, mada to ničim nije pokazala. Rad sa Ejmsom bio je kao

da sediš pored nekoga ko te konstantno, ispod stola, šutira u cevanicu. „Tako je lepo što konačno možemo da počnemo. Hoćemo li?“

Usledila su neprijatna klimanja glavom u znak odobravanja. Pored nje, Filip je bez reči gurnuo svoj blok i olovku pred Sloun. Pritisnula je rukom tačku između rebara i izduvala vazduh. *Hvala ti*, bez glasa je izgovorila Filipu, čija je kravata uvek stajala iskrivljeno, zgužvano. Kamo sreće da su svi muškarci u kancelariji kao Filip.

„Pretpostavljam da su do sada svi čuli za nesrećnu smrt našeg generalnog direktora, Dezmonda Benkola“, počeo je Ejms. „Narednih dana biće objavljeno kada će se održati memorijalna služba. Siguran sam da ne grešim što očekujem da vidim mnoge od vas na sahrani.“

Dok je Ejms pričao o Benkolovim postignućima, Sloun je besno ispivala na papiru zadatke koje je sastavljala dok se vozila prema kancelariji.

Ejms je pogledao prema njoj.

Spustila je olovku.

„Pokušajmo da se razumemo ovde.“ Prekrstio je ruke na stolu. „Zamolilo sam Grejs da počnemo sa diskusijom o pravnim obavezama koje *Truviv* ima kao javna kompanija. Grejs?“

Grejs se uspravila. Sloun se često pitala da li njeno lice prolazi kroz isti transformativni proces kada mora da izgleda ozbiljno i autoritativno usled poslovnih tema. Znala je da je tako bilo dok je imala dvadeset godina. Tada je mogla da oseti kako navlači masku samopouzdanja, snižava ton, uklanja lajkove iz govora, smiruje koleno, podseća sebe da *jeste* kvalifikovana. Grejsine priče bile su suptilnije. Kod Grejs je videla ponos. Pravu kičmu. Sloun je – kao i mnoge od nas – retko zapažala te male znakove gubitka samopouzdanja kod muških kolega. Je li to bilo zato što nisu postojali? Ili nismo bile dovoljno uvežbane da ih primetimo?

„Naravno“, rekla je Grejs i započela diskusiju o Komisiji za hartije od vrednosti, tekućim izveštajima i ažuriranju kompanijskog veb-sajta. U neočekivanom odsustvu generalnog direktora kompanije, ključ je bio, kako je Grejs objasnila, u transparentnosti. „Ja ću poslati cirkularno pismo koje će lakše razumeti“, završila je.

„A radimo na izjavi za javnost.“ Kunal je ispružio kažiprst, dodirujući njime sto da bi naglasio. „Dok ne bude dostupna, molim vas da na sve pozive novinara odgovorite time da smo svi i lično i profesionalno pogođeni ovim gubitkom.“ Pogledom svojih širokih smeđih očiju, obuhvatio je svako lice u prostoriji. „Šta god da radite, nemojte odgovarati

Mreža šaputanja

rečima 'nemam komentar'. Je li jasno? Izjavu za javnost ćemo imati sutra ujutro. Je li ti to u redu, Sloun?"

Sloun se zavalila u stolici. „Zvuči razumno“, odlučno je rekla. Muškarci bi mogli da se izvuku sa okolišanjem. Ispada kao promišljeno. Da je Sloun bila neodlučna, zvučalo bi kao da nema pojma šta radi. „Potrebno je da naglasimo kompanijski plan uspeha i da se osvrnemo na skorašnje primere kompanija koje su prilično dobro podnele smrt ili bolest svojih generalnih direktora. Nekoliko primera, kao *Mek...*“

„Zapravo“, prekinuo ju je Ejms. Slounini prsti na nogama su se refleksno zgrčili. „Mislim da bi trebalo da se ugledamo na *Mekdonalds*. Oni su imali sličnu situaciju. Dva generalna direktora umrla su u roku od dve godine. Prva smrt bila je iznenadna. I *Ajmejšen**. Ja bih išao sa ta dva primera, Kunale.“

Sloun je progutala ovaj frustrirajući momenat. Do ovog trenutka u svojoj karijeri, iskoristila je sve potencijalne reakcije. Omiljena joj je bila ona ljubazna: „Interesantno, to zvuči veoma slično onome što sam ja upravo rekla“, i to svojim najboljim južnjačkim akcentom. Ali na ovo je jednostavno rekla: „*Sjajna* ideja, Ejmse.“

Zadovoljan, Ejms je protrljao ruke. „Dobro, svi imamo svoje zadatke i naređenja. Vrata moje kancelarije su uvek otvorena za svakog kome je to potrebno.“

Ustali su da krenu. Sloun je zatvorila nalivpero. Mrlje od mastila raspršile su se po unutrašnjosti njenog srednjeg prsta desne ruke. Ardi i Grejs, koje su sedele jedna pored druge, a preko puta nje, koračale su preko prostorije i prošle pored na izlasku. „Žao mi je“, Ardi se nagnula i prošaputala, polako odmahujući glavom.

Grejs je stisnula usne i uhvatila Sloun za ruku, na brzinu se rukujući. Sloun je primetila mokru fleku na Grejsinoj svilenom bluzi i bez razmišljanja je znala da se neće skinuti. Besmisleno je da nosiš svilenu odeću dok dojiš. Mora to reći Grejs.

„Ketrin.“ Ejms je podigao prst, obraćajući se novoj ženi, koja je još čekala, dok su svi ostali već isparili iz kancelarije. „Možeš li da sačekaš ovde jedan trenutak? Moram samo da izvučem jedan obrazac izjave za Sloun.“ Pogledao je u Sloun. „Nije ti problem da svratiš do moje kancelarije, zar ne?“

* *GlassBridge Enterprises, Inc.*, ranije *Imation Corporation* – američka holding kompanija, fokusira se prvenstveno na investicije i upravljanje imovinom. (Prim.prev.)

Ejmsova vrata u stvari nisu bila, kako je rekao, uvek otvorena. Ni bukvalno ni figurativno. Sloun ga je pratila dok je išao dva koraka ispred nje duž uskog hodnika.

Otvorio je vrata svoje kancelarije i zajedno su ušli u Svetilište – zid pun Ejmsovih fotografija sa poznatim sportistima. *Truviv Inc.* bio je najistaknutiji svetski brend sportske odeće i sponzoriso je sve najveće sportiste. Na jednoj slici Ejms je igrao golf sa Tajgerom Vudsom. Na drugoj je sedeo pored terena sa povređenim Kevinom Djurantom. A onda – pazi ti ovo! – još jedna spontana fotografija kako se dobacuje sa Džastinom Verlanderom i njegovom ženom, Kejt Apton. Iako je Ejms shvatao da su muškarac i žena, ovekovečeni na njegovom zidu, prijatelji sa njim samo zato što im je *Truviv* ispisao ogroman iznos na sponzorskom čeku, to mu nije bilo bitno. U svakom slučaju, Sloun je smatrala ovo Svetilište socijalno poluprihvatljivim ekvivalentom fotkama kite.

„Dakle“, rekao je i okrenuo se da bi se naslonio na sto. Ejms je bio sredovečni čovek koji je nosio tamno odelo i uspevao da izgleda bolje s godinama. Bar je Sloun videla to kao opšteprihvaćenu istinu, mada ona sama skoro da i nije više primećivala njegov dobar izgled. To je bila samo još jedna od stvari kod Ejmsa u koju nije verovala. „Dezmond je mrtav.“ Pritisnuo je palčevima uglove očiju i protrljao ih. „To je nešto što nisam očekivao.“

„Ja... da, tako mi je žao.“ Sloun je dopustila sebi da odluta dalje u prošlost. Otkako je čula vest, sada je prvi put osetila saučešće zbog smrti njihovog direktora. Bilo je strašno. Koliko je znala, imao je dvoje dece, nešto malo starije od Abigejl. Planirala je da popriča o njegovoj smrti večeras sa svojim suprugom Derekom, uz čašu vina – najboljeg šardonea koji su imali u frižideru. Setila bi se Dezmonda i njegovog živahnog i pažljivog lica, dok je sedeo na čelu sa leve strane konferencijskog stola i slušao je dok je predavala tromesečni izveštaj kompanijskim šefovima.

„Sećaš li se kako te je uvek zvao *gospođice Sloun*?“ Ejms je prekrstio ruke. Ramena su mu se zatresla kada se tiho, dobronamerno nasmejao. „Kao da si vaspitačica u vrtiću?“

To sećanje izazvalo je blagi osmeh. „Da, bože. U stvari, nije mi smetalo. Kada je bilo od njega.“

Mreža šaputanja

„Bila si mu draga.“ Ejms je prestao da se oslanja na sto i prešao je sa druge strane, gde je, bez sedanja, počeo da kuca po tastaturi. Ona je sačekala nekoliko trenutaka, nesigurna koliko pažnje treba da posveti čemu god je radio za kompjuterom.

„Izvinjavam se što menjam temu, ali ko je bila ona žena?“, upitala je Sloun. „Ketrin, je li tako?“

On je otvorio fioku i izvukao nekoliko bombona – koje su mu bile oralna fiksacija otkako je prestao da puši – i ubacio ih u usta. „To je Ketrin Bel. Upoznaću vas. Smetnuo sam s uma nakon svega što se događa. Trenutak, molim te.“ Pritisnuo je još nekoliko tipki, a onda ponovo pogledao u Sloun.

Setila se da Ejms ponekad ima selektivnu amneziju o njihovim počecima u kompaniji. A ponekad izgleda kao da je to jedino čega se seća o njoj. Danas je očigledno prevagnulo da se pretvara da ne postoji zajednička prošlost. „Ona je naš novi zaposleni“, rekao je. „Ima dosta korporativnog iskustva. Radiće u tvom sektoru. Mislim da ćeš videti koliko je vredno da je imamo.“

Sloun je okrenula uvo prema Ejmsu, kao da ga nije dobro čula. „U mom sektoru?“ Ponovila je to kao pitanje.

„Tako je.“

„I nisi smatrao za shodno da se konsultuješ sa mnom kada je reč o zapošljavanju nekoga u *mom* sektoru?“ Glas joj je zazvučao previsok. Moglo se reći, piskav. „Ja sam stariji potpredsednik tog sektora.“

Prošle su godine od kada joj Ejms nije priredio ovako nešto – godine! I Sloun ih je sve skoro poništila iznenadnim izlivom besa; sve te mesece i mesece dok je trpela Ejmsa i njegovo vrhunsko proseravanje.

Ejms je zastao i ponovo pogledao u ekran svog kompjutera. „A ja sam glavni savetnik“, onda je rekao. „Hoćemo li da razmenimo biografije?“

Sloun je već videla sebe kako večeras ponovo prežvakava ovaj razgovor pred ogledalom dok pere zube, želeći da je protekao drugačije.

„Gde je Ketrinina kancelarija?“ Promenila je taktiku.

„Mislio sam da se ti pobrineš za to. Na kraju krajeva“ – uputio joj je razoružavajući osmeh koji je otkrio njegovu rupicu na bradi – „ti si stariji potpredsednik.“

„Da.“ Duboko je uzdahnula i smestila ovo u onu *Ejms* fioku u svom mozgu. Nisu mogli tek tako da ostave pravnicu, iako Sloun to nije tražila, da ih čeka u konferencijskoj sali. Postavila je svoj blok za pisanje

na podlakticu i zapisala *Pronaći kancelariju za Ketrin* na svoju listu zadataka, na samom vrhu. Kakav neprijatan način da se započne dan. A kako je samo izgledala mlado, kako joj je koža dobro *hidrirana*. Pala joj je na pamet reč „nevinašće“, mada je to bilo smešno. Verovatno je imala barem trideset godina, bila je starija od Sloun kada je počela da radi ovde.

Sloun se okrenula da izađe, na trenutak zaboravivši razlog zbog koga je i došla.

„Sloun. Nacrt.“ Ejms je konačno odlučio da sedne dok je kliktao nešto što ona nije mogla da vidi jer mu je ekran bio zamračen. Klimao je glavom gledajući u beležnicu na svom stolu. „Ja sam napravio prvi pokušaj. Želim da ga vidim pre nego što se ugasi.“

Sloun se vratila do njegovog stola. Na beležnici su stajale otvorene makaze. Njihove srebrne oštrice ostavile su silovito iks na žutim stranicama. Osetila je nedostatak sna, teret gomile neplaćenih računa i bes. Prsti su joj lebdeli iznad hladnog metala. Ponekad, kada bi Sloun stajala na nekim visokim mestima, brinula bi se da je ne uhvati nagon da skoči i tako završi padajući sa zgrade. Sve smo razumele ovo osećanje, kako samo dok pucneš prstima, Sloun – ili bilo koja od nas – može zgrabiti ove makaze i zariti ih u glavnu arteriju na Ejmsovom vratu.

Izvukla je beležnicu dok su joj se vrhovi prstiju blago znojili i lepili za njene stranice. „Vratiću ti ovo za sat vremena“, rekla je drhtavim glasom koji je pokušala da sakrije dok je bukvalno bežala iz kancelarije Ejmsa Gareta, i to ne prvi put.